

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžhu/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009201750
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Gerdová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1009201750.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Siemens AG, Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Mníchov, Nemecká spolková republika, právne zastúpený: JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát, Zámocká 30, Bratislava, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, Drieňová 24, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14. augusta 2009, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/228/2009-408 zo dňa 28. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/228/2009-408 zo dňa 28. mája 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S/228/2009-408 zo dňa 28.05.2013 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14.08.2009 v časti týkajúcej sa žalobcu Siemens AG a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd síce dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná v tých častiach, kde je spochybňovaná existencia kartelu, účasť žalobcu na karteli, existencia kartelu ako jedného celku a reálny dopad kartelu na slovenské územie a taktiež považoval za preukázané, že skutok sa stal, že tento skutok nesie znaky deliktu - kartelovej dohody a je na slovenskom území stíhateľný, avšak podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie bolo potrebné zrušiť z dôvodu, že nie je dostatočne preskúmateľné v časti odôvodnenia konkrétnej zodpovednosti žalobcu v súvislosti s jeho potrestaním a určením výšky pokuty. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania v celkovej výške 431,70 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že dňa 28.12.2007 vydal prvostupňový správny orgán rozhodnutie č. 2007/KH/1/1/109 o tom, že konanie určených podnikateľov, medzi inými aj žalobcu, spočívajúce v uzatvorení dohody dňa 15.04.1988 pod názvom GQ-Agreement (ďalej aj „GQ-Zmluva“), na základe ktorej títo podnikatelia koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania je v období

- od 01.03.1991 do 31.07.1994 kartelovou dohodou podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 63/1991 Zb. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „ZOHS 1991“), ktorá je nedovolená a neplatná,
- od 01.08.1994 do 30.04.2001 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS 1994“), ktorá je zakázaná,
- od 01.05.2001 do 30.09.2002 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná,
- od 01.10.2002 do 30.04.2004 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. (ďalej len „ZOHS“), ktorá je zakázaná.

Za vyššie uvedené konanie uložil jednotlivým účastníkom konania pokuty, pričom žalobcovi podľa § 38 ods. 1 ZOHS vo výške 50.000.000 Sk.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali rozklady všetci účastníci konania s výnimkou spoločnosti ABB Management Services Ltd., ABB Switzerland Ltd. a ABB Ltd., o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že výrok prvostupňového rozhodnutia zmenil tak, že:

v bode č. 1 uviedol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom E-Group Operation Agreement for GQ Agreement (EQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určení podnikatelia, medzi inými aj žalobca v čase od 01.03.1991 do 01.09.1999 a od 26.03.2002 do 30.04.2004 koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie (ďalej len „GIS“) na území Slovenskej republiky, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná;

bod č. 2 zmenil tak, že žalobcovi zvýšil uloženú pokutu z pôvodných 50.000.000,-Sk na 2.987.450,- €.

Krajský súd konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným nie je sporné, že skutkovo týmto konaním účastníkov administratívneho konania, ktoré bolo predmetom správneho konania, v ktorom bolo vydané i napadnuté rozhodnutie žalovaného, sa už v minulosti zaoberala Európska komisia (ďalej len „EK“), ktorá o ňom rozhodla dňa 24.01.2007 rozhodnutím COMP/F/38.899. Európska komisia pritom rozhodla vecne obdobne ako teraz žalovaný; bolo deklarované porušenie zákazu kartelových dohôd vyjadreného v čl. 81 Zmluvy o ES (ďalej len „ZES“).

Európska komisia zahájila konanie a vydala rozhodnutie podľa čl. 81 ZES, pričom v ňom sledovala dopady konaní spoločností, s ktorými konanie viedla na komunitárnom trhu GIS. Žalovaný naproti tomu zahájil a viedol správne konanie pre porušenie § 3 ods. 1 ZOHS 1991, § 3 ods. 1 ZOHS 1994 a § 4 ods.

1 ZOHS. Dopad konania účastníkov správneho konania vedeného žalovaným pre obdobie konania žalobcov od 01.03.1991 do 30.04.2004 bol podľa žalovaného posudzovaný iba vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, resp. k hospodárskej súťaži existujúcej na tunajšom trhu, pretože v tomto období bolo na území Slovenskej republiky konanie, ktoré je predmetom správneho konania, postihnutelné iba podľa predchádzajúcich zákonov o ochrane hospodárskej súťaže a následne potom ZOHS a nie podľa čl. 81 ZES.

Týmto konaním sa teda paralelne zaoberala ako EK, tak aj žalovaný, oba súťažné orgány samostatne deklarovali porušenie zákazu kartelových dohôd, oba podľa rôznych právnych poriadkov (EK podľa komunitárneho, inak priamo aplikovateľného i v jednotlivých členských štátoch, žalovaný podľa slovenského vnútroštátneho), oba uložili účastníkom konania pokuty.

Krajský súd poukázal na to, že základné procesné námietky žalobcov smerujú proti porušeniu zásady ne bis in idem a sú vystavané na tvrdení, žalovaným nespochybňovanom, že tým istým konaním ako teraz žalovaný v napadnutom rozhodnutí sa už v minulosti zaoberala EK, ktorá o tom istom konaní už skôr než žalovaný právoplatne rozhodla. Zároveň však dodal, že táto otázka je už plne vyriešená rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 14.02.2012 vo veci C-17/10, v ktorom odpovedal na prejudiciálne otázky položené Krajským súdom v Brne.

Z predmetného rozsudku vyplýva, že podľa názoru SD EÚ čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (ďalej len „Nariadenie č. 1/2003“) a čl. 81 ZES predstavujú hmotnoprávne normy únievého práva. Podľa SD EÚ ustanovenia čl. 81 ZES a čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci konania začatého po 01.05.2004 nie sú uplatniteľné na kartel, ktorý vyvolal účinky na území členského štátu, ktorý pristúpil k Európskej únii (ďalej len „EÚ“) až 01.05.2004, v obdobiach pred týmto dátumom.

Pokiaľ Európska komisia začne konanie proti kartelu na základe kapitoly III. Nariadenia č. 1/2003, orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu nestráca podľa čl. 11 ods. 6 v spojení s čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 právomoc na základe vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže sankcionovať protisúťažné účinky spôsobené kartelom na území tohto členského štátu počas obdobia pred pristúpením tohto štátu k EÚ.

Zásada ne bis in idem nebráni tomu, aby vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu uložil podnikom, ktoré sa zúčastnia na karteli pokuty, s cieľom sankcionovať účinky spôsobené týmto kartelom na území tohto členského štátu pred jeho pristúpením k EÚ, pokiaľ pokuty uložené členom tohto kartelu rozhodnutím EK prijatým pred vydaním rozhodnutia uvedeného vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž neboli určené na sankcionovanie tých istých účinkov.

V podrobnostiach krajský súd odkázal na argumentáciu SD EÚ vo vyššie uvedenej veci a uzavrel, že námietky žalobcov v tejto časti nie sú dôvodné.

Krajský súd taktiež vyhodnotil námietku žalobcu týkajúcu sa výzvy pred vydaním rozhodnutia v zmysle § 33 ZOHS a 30-dňovej lehoty na vyjadrenie sa k výzve ako nedôvodnú.

Ďalej sa krajský súd zaoberal materiálnymi náležitosťami napadnutého rozhodnutia žalovaného a poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 ZOHS sa postupuje v konaní na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva, že na konanie o správnych deliktoch sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, a to od začatia konania, cez dokazovanie, až po vydanie rozhodnutia.

Z formálnej stránky musí rozhodnutie správneho orgánu obsahovať náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 Správneho poriadku, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Krajský súd sa v súvislosti so žalobnými námietkami zaoberal výrokovou časťou rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že v preskúmvanej veci výroková časť napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa.

Žalovaný vo výroku preskúmaného rozhodnutia uviedol miesto spáchania správneho deliktu dostatočne určito, keď ho vymedzil územím Slovenskej republiky. Rovnako aj čas spáchania bol vymedzený obdobím od 01.03.1991 do 30.04.2004. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený aj spôsob spáchania, keď žalovaný popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pričom žalovaný aj uviedol, ktorými spôsobmi žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty. Preto podľa názoru krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nesprávneho vymedzenia relevantného trhu krajský súd poukázal na to, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že relevantný trh bol vymedzený ako trh výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení (GIS) pre aplikácie 72 kV a vyššie. Priestorový relevantný trh bol vymedzený územím Slovenskej republiky. Žalovaný analýzou jednotlivých projektov (13) popísaných v rozhodnutí preukázal, že kartel rokoval o predaji GIS, pričom rokovanie sa vzťahovalo aj na územie Slovenskej republiky, pričom vychádzal z písomných dohôd najmä GQ a GQE, Dohody o všeobecných pravidlách pre GE, dôkazy od spoločnosti ABB a z výpovedí svedkov (napr. Elektrovod Holding, a. s., Bratislava k projektu NPP Jaslovské Bohunice, či k projektom Ipel' a Lamač a iné) a tiež zisťovaní, aké dopady mali dohody na vymedzený trh, najmä pri posudzovaní ich zákazu podľa citovaných ustanovení ZOHS. Pokiaľ malo konanie žalobcov dopad na trh tak, ako bol vymedzený, je logické, že by malo dopad aj na jednotlivé podrobnejšie vymedzené trhy v rámci vymedzeného celku, na ktorých účastníci kartelu pôsobili. Krajský súd pritom vychádzal z rozhodnutia Súdu prvého stupňa (ďalej len „SPI“) T-44/00 zo dňa 08.07.2007 vo veci „Mannesmannrohren-Werke“, z ktorého vyplýva, že precíznejšie vymedzenie relevantného trhu je potrebné tam, kde bez takéhoto precízneho vymedzenia trhu nie je možné určiť, či je cieľ alebo výsledok dohody protisúťažný, resp. či je v takom rozsahu, že môže byť ním dotknutý obchod medzi členskými štátmi. Krajský súd pripomenul, že zhodne ako v tejto veci bol po vecnej stránke vymedzený relevantný trh v konaní o tom istom karteli pred EK, kde to nebolo spochybňované.

V uvedených úvahách žalovaného krajský súd nezistil žiadne zjavné pochybenie pri vecnom vymedzení relevantného trhu, a preto námietku žalobcu týmto smerom považoval za nedôvodnú.

Pokiaľ ide o námietku hmotnoprávnej hodnoty dôkazov zabezpečených žalovaným krajský súd vychádzal zo zistení z administratívneho spisu, ktorými bolo podľa jeho názoru preukázané, že podkladom rozhodnutia správnych orgánov pre preukázanie skutku bolo predovšetkým prehlásenie žiadateľa o Leniency a ním doložené podporné listiny. Z toho odvodzoval žalovaný koordináciu spočívajúcu v manipuláciách ponúk. Na toto potom nadväzoval zoznam ponúk dodávok GIS na území Slovenskej republiky. Z uvedeného je odvodený dopad konania na slovenskom území. V súhrne je následne z týchto skutočností odvoditeľné naplnenie zákazu kartelových dohôd s dopadom na slovenské územie.

Je teda, podľa názoru krajského súdu, zrejmé, že kľúčové skutkové zistenia žalovaného plynú z GQ-Dohody, GQE-Dohody, potvrdenia vyhlasovateľov projektov a informácií o fungovaní kartelu od žiadateľa o Leniency. Prehlásenie pána W. (ABB) nemôže byť považované (a ani nebolo) za jediný samostatný dôkazný prostriedok. Toto prehlásenie totiž nadväzuje a potvrdzuje prehlásenie žiadateľa o Leniency, a preto je potrebné prihliadať k nemu z hľadiska jeho významu ako súčasti postupných vyjadrení samotného žiadateľa o Leniency.

Vychádzajúc z platnej judikatúry SD EÚ je podľa názoru krajského súdu akceptovateľné, že skutkový stav vo všetkých podstatných aspektoch uvádzaného deliktu (koordinácia a manipulácia ponúk) môže byť vybudovaný iba na prehlásení jediného subjektu (medzi inými pozri rozsudok SPI z 08.07.2004, T-67/00, T-68/00 vo veci JFE Engineering Corp). Tu bolo tiež zdôraznené, že prehlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami prehlasovateľa (napr. ABB), musia byť v zásade považované za zvlášť vierohodné dôkazné materiály. Podľa pravidiel všeobecne platných v oblasti dokazovania závisí vierohodnosť, a teda aj dôkazná hodnota dokumentu na jeho pôvode, na okolnostiach jeho vypracovania, na osobe, ktorej je určený a na zmyslupnej a spoľahlivej povahe jeho obsahu (medzi inými pozri rozsudok SPI T-1/89 z

24.10.1991 vo veci Rhône-Poulenc).

Ďalej krajský súd poukázal na to, že pri posudzovaní skutočností vyplývajúcich zo žiadosti o Leniency bolo potrebné určiť, či sa GQ-Dohoda týkala aj slovenského územia a to z pohľadu na možný záver, či sa tohto územia týkala EGQ-Dohoda. Krajský súd zdôraznil, že samotní žalobcovia nespochybňovali skutočnosť, že GQ-Dohoda stanovila pravidlá manipulácie ponúk na projekty dodávok GIS na celosvetovej úrovni. Zahŕňovala pritom predovšetkým výmenu informácií o projektoch, či iných obdobných procedúrach a uzavretých zákazkách za pomoci štandardizovaných formulácií, pridelovaní príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, pridelovaných zákaziek v rámci kartelu, manipuláciu ponukových konaní a stanovení minimálnych cien. Projekty týkajúce sa Slovenskej republiky neboli výslovne zaradené medzi výnimky, preto žalovaný v rámci správnej úvahy mal za to, že ak v určitej krajine pôsobia potenciálni odberatelia GIS a táto krajina súčasne nebola vyčlenená z pôsobnosti dohody (všetky krajiny sveta), potom sa na ňu dohoda vzťahuje.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade žalovaný použil jazykový výklad textu GQ-Dohody, ktorý krajský súd považoval za legitímny najmä preto, lebo ak na slovenskom území existoval dopyt po GIS, účinok dohovoru na toto územie nie je nezmyselný. Neobstoí ani tvrdenie, že uvedený dohovor sa netýkal slovenského územia aj z toho dôvodu, že šlo o územie tiež „socialistické“ (1988).

Krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu vyplýva, že súčasťou GQ-Dohody je zoznam licenčných zmlúv, kde sa medzi zmluvnými partnermi objavujú aj iní partneri so sídlom na území bývalých socialistických štátov (napr. VESEOJ EXP.IMP. z bývalého Sovietskeho zväzu, či Mihel z bývalej Juhoslávie), a keďže žalobcovia neprodukovali iné dôkazy, je možné prisvedčiť, že sa týkal rovnako aj územia bývalého socialistického bloku všeobecne, a teda aj slovenského územia. Pokiaľ žalobca argumentuje tak, že GQ-Dohoda, resp. jeho účasť na tejto zmluve, nemohla mať žiadne účinky na slovenský trh z dôvodu existencie prekážok vstupu na tento trh, tak uvedená argumentácia podľa názoru krajského súdu neobstoí aj preto, že potom by bolo nelogické samotné uzavretie GQ-Dohody, ktorého podstatou bolo určenie pravidiel pri vymedzovaní príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, teda forma vyčlenenia európskeho trhu. Nemožno potom „rozumne“ vysvetliť, prečo za tejto situácie by japonskí výrobcovia vôbec GQ-Dohodu uzatvárali.

Podľa názoru krajského súdu všetci účastníci kartelu podieľajúci sa na mechanizme podľa GQ-Dohody, sa dobrovoľne vzdávali i potenciálnej možnosti na trh vstúpiť v rámci férovej súťaže.

Z uvedeného mal krajský súd za to, že v tejto súvislosti žalovaný dostatočne preukázal, že prekážky vstupu japonských producentov GIS na slovenské územie nemohli byť absolútne a preto nebolo potrebné uvedené skutočnosti preukazovať inými odbornými vyjadreniami predkladanými, okrem iných aj žalobcom, z ktorých by mal byť preukazovaný opak. Pokiaľ sa projektov v Slovenskej republike zúčastnili len európski producenti a japonskí producenti nie, potom to môže byť vnímané ako dôsledok ich záväzku podľa GQ-Dohody.

Keďže ani SD EÚ nespochybňoval aplikovateľnosť GQ-Dohody na slovenskom území, potom podľa názoru krajského súdu na EGQ-Dohodu je potrebné prihliaďnúť ako na vykonávaciu zmluvu ku GQ-Dohode. Uvedené vyplýva jednak z jej samotného označenia, ako aj preambuly, podľa ktorej EGQ-Dohoda je použiteľná na výkon GQ-Dohody, resp. v nej dohodnuté pravidlá majú prednosť pred GQ-Dohodou. V čl. 4 a 8 EGQ-Dohody je upravený postup pri prerozdeľovaní spoločnej európskej kvóty medzi európskymi výrobcami.

Z uvedených skutočností mal krajský súd za preukázané, že pravidlá kartelu zakotvené v GQ-Dohode a jeho aplikovaný mechanizmus na území Slovenskej republiky (preukázané v skúmaných 13 projektoch, ktoré boli na území SR realizované) sa na toto územie vzťahovalo a preto aj v tejto časti sa stotožnil s právnym názorom žalovaného.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že SD EÚ vo svojich rozhodnutiach judikoval, že cenové horizontálne

kartelové dohody môžu byť kvalifikované ako veľmi závažné protiprávne konania (napr. pri úvahe o výške pokuty) čo i len na základe ich povahy, bez potreby preukazovania skutočného dopadu protiprávneho konania na trh (napr. rozsudok SD EÚ C-534/07 P z 03.09.2009 vo veci Prym a Prym Consumer).

Pokiaľ teda žalobca odmieta svoju účasť na karteli vo vzťahu k slovenskému trhu, potom ide o argumentáciu, ktorá nespochybňuje konštrukciu, podľa ktorej na slovenskom území existoval dopyt po dodávkach GIS, čo bolo aj uspokojované. Pokiaľ sa jednotliví členovia kartelu podieľali na globálnej koordinácii (primárne rozdeľujúcej územie na európske a na japonské a následne koordinujúce ich postupy v rámci týchto dvoch základných skupín), potom sa uskutočňovali na slovenskom území dodávky produktu, ktorého sa táto koordinácia týkala, musela sa koordinácia ako celok na slovenskom území prejavovať a to aj bez faktickej prítomnosti niektorých účastníkov kartelu na slovenskom trhu. Kartel, ktorého pôsobnosť je založená na globálnej koordinácii, za predpokladu, že z ničoho neplynie, že by niektoré územie bolo z jeho účinku vylúčené, má rozhodne účinok vo vzťahu k tomu územiu kde s produktom, ktorý je predmetom kartelu, obchoduje aspoň jeden účastník kartelu. Toto práve v posudzovanej veci preukázané bolo.

Za preukázané považoval krajský súd, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na protisúťažný dopad kartelu ako celku, potom mu treba dať za pravdu predovšetkým v tom, že bola preukázaná existencia komplexného systému cenových dohôd, dohôd o rozdelení trhu a dohôd o obmedzovaní počtu súťažiteľov na trhu, čo narušuje súťažné prostredie už zo svojej podstaty.

Žalobcom spochybňovanú účasť na karteli v jednotlivých obdobiach kartelu a otázku totožnosti kartelu ako jediného konania krajský súd nepovažoval za dôvodnú. V tejto súvislosti vychádzal z rozhodnutia SD EÚ C-49/92 PO z 08.07.1999 vo veci Anic Partecipazioni, podľa ktorého ten súťažiteľ, ktorý sa zúčastnil protiprávneho konania tvoreného komplexom úkonov niekoľkých súťažiteľov tým, že k fungovaniu kartelu svojim konaním priebežne prispieval, principiálne nesie zodpovednosť behom celého obdobia svojej účasti na uvedenom protiprávnom konaní za správanie sa ostatných súťažiteľov v rámci totožného protiprávneho konania ak je preukázané, že tento súťažiteľ vedel o protiprávnom konaní ostatných účastníkov alebo ich mohol rozumne predvídať a bol pripravený prijať z toho plynúce riziko. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného je podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázaná skutočnosť, že japonskí a európski výrobcovia GIS sa zúčastnili jedného kartelu ako celku. Z toho plynie, že japonskí výrobcovia, ktorí sa kartelu zúčastnili na jeho začiatku (01.03.1991) museli vedieť, že európske projekty sú vyhradené európskym výrobcom. Pokiaľ sa teda japonskí výrobcovia kedykoľvek počas obdobia, ktorého sa mal kartel týkať (za situácie, že sa od kartelu jednoznačne nedištancovali), nepodieľali na dodávkach na slovenské územie, zodpovedá to pravidlám kartelu, pretože pokiaľ bolo slovenské územie súčasťou územia európskeho (a ako dopadla EGQ-Dohoda na toto územie je uvádzané vyššie), potom práve taká bola myšlienka kartelu, t. j. rozdeliť územie. Ak teda bol kartel realizovaný podľa pravidiel, nebola účasť japonských výrobcov na slovenskom území potrebná, naopak je možné z uvedeného logicky vyvodiť, že pravidlá kartelu rešpektovali a práve touto pasívnou formou sa kartelu zúčastnili.

V danom konaní podľa názoru krajského súdu žalobca nijako nepreukázal, že by kartel skutočne po nejakú dobu vôbec nefungoval, resp. že sa ku koncu roku 2000 rozpadol. I napriek tomu, že sa neskorších stretnutí zúčastnili len niektorí členovia, boli medzi nimi prítomní i niektorí predchádzajúci európski a japonskí výrobcovia. Rokovania pred rokom 1999 i po roku 2002 boli vedené s rovnakým zámerom - manipulovať dodávky a tieto sa týkali totožného produktu. Napadnuté rozhodnutie konštatuje, že niektorí z účastníkov kartelu svoju účasť na karteli v určitých obdobiach prerušili - tomu napokon zodpovedá aj výrok napadnutého rozhodnutia. Preto nie je možné tu namietat', že by sa s touto otázkou žalovaný dostatočne pozorne nevysporiadal, pričom v tejto časti sa krajský súd s podrobnou

argumentáciou žalovaného stotožnil a poukázal na ňu. Pokiaľ žalobca namietal dobu účasti na karteli a argumentoval tým, že z kartelu vystúpil za jeho trvania, bez toho, že by o tom vykonal akékoľvek oficiálne prehlásenie alebo by sa od obsahu kartelu verejne dištancoval, potom túto okolnosť možno vyhodnotiť len tak, že s ním naďalej súhlasil, resp. že sa ním bude naďalej riadiť. Navyše podľa žiadateľa o Leniency bol rozpad kartelu iba predstieraný. Dôvodom mal byť záujem na pokračovaní kartelu bez „VA Tech“, pre ktorého bol kartel dlhodobo najvýhodnejší. S otázkou zodpovednosti a vymedzenia deliktuózneho konania sa zaoberala aj EK, ktorá o ňom rozhodla dňa 24.01.2007 rozhodnutím COMP/F/38.899.

Krajský súd preto vyššie uvedený okruh žalobných námietok nepovažoval za dôvodný.

Za dôvodné však považoval žalobné argumenty súvisiace s určovaním pokút.

S poukazom na čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ods. 2, čl. 154c, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. ÚS 17/199 9 z 22.09.1999, I. ÚS 44/1999 z 13.10.1999), na čl. 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), na Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj judikatúru slovenských súdov krajský súd zopakoval, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzenými právnymi princípmi.

Skutková otázka vymedzenia trvania konania, ktoré je následne kvalifikované ako protiprávne, je v rámci správneho trestania vždy jednou z kľúčových. To platí o to viac, či je posudzované konanie správnym deliktom trvajúcim, v tomto prípade, či presiahlo dátum 01.05.2004, od ktorého je potrebné prednostne aplikovať komunitárne súťažné právo - t.j. zákaz kartelových dohôd vyjadrený v čl. 81 ZES (k 01.05.2004 sa stalo účinným Nariadenie č. 1/2003 o výkone pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a čl. 82 ZES, ktoré kodifikovalo prednostnú aplikovateľnosť čl. 81 ZES pred vnútroštátnym zákonodarstvom, t.j. pred § 3 a nasl. ZOHS) a ak bolo samotné správne konanie, ukončené vydaním napadnutého rozhodnutia, zahájené až po 01.05.2004, teda za procesnoprávneho stavu upraveného Nariadením č. 1/2003.

V rámci posúdenia žalobných námietok krajský súd vychádzal zo zásad aplikovateľných v oblasti práva trestného, nakoľko do oblasti deliktuálneho práva správneho je potrebné nepochybne zaradiť aj protikartelové právo uvedené v § 3 a nasl. ZOHS. Tento záver jasne vyplýva, napr. z rozhodnutia ESLP vo veci Stenuit zo dňa 27.02.1992.

Trestné právo rozlišuje od jednorazových trestných činov z hľadiska časového úseku, v ktorom boli spáchané, trestné činy pokračujúce, trvajúce a hromadné (kolektívne). Je pre ne spoločné, že trestná činnosť trvá po dlhší čas a skladá sa buď z rady čiastkových útokov, resp. spočíva v udržiavaní protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin býva pravidelne charakterizovaný ako čin, ktorým páchatel vyvolá protiprávny stav ktorý potom udržiava, prípadne ho udržiava bez toho, aby ho vyvolal ak zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby ho vyvolal. Trvajúce trestné činy sa posudzujú ako jediné konanie, ktoré trvá tak dlho, kým páchatel udržiava protiprávny stav; ide o jediný skutok a jediný trestný čin, ktorý je ukončený až okamihom odstránenia protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin sa považuje za spáchaný za účinnosti novej právnej úpravy, pokiaľ aspoň časť protiprávneho konania, ktorým bol udržiavaný protiprávny stav, sa odohral za účinnosti novej právnej úpravy, a to za podmienky, že toto konanie bolo trestným činom i podľa predchádzajúcej právnej úpravy.

Z uvedeného vyplýva, že vyššie uvádzané konanie spočívalé v uzatvorení a plnení kartelovej dohody je konaním, ktorým páchatel vyvolal protiprávny stav, ktorý následne udržiava, t.j. je iným správnym

deliktom trvajúcim. Takto čin charakterizoval aj žalovaný.

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd poukázal na to, že od 01.05.2004 v dôsledku účinnosti Nariadenia č. 1/2003 bolo povinne použiteľným nové pravidlo jednotnej a decentralizovanej aplikácie súťažného práva všetkými súťažnými úradmi v celom komunitárnom priestore, ktoré sa v období pred 01.05.2004 neuplatňovalo. Nariadenie č. 1/2003 je predpisom procesným. Bod 1. preambuly Nariadenia č. 1/2003, zdôvodňujúci význam jeho prijatia poukazuje na to, že ide o nariadenie, ktoré „...zodpovedá výzvam jednotného trhu...“.

Pokiaľ je teda trh už jednotný a bola táto skutočnosť východiskom a dôvodom prijatia Nariadenia č. 1/2003, potom tejto skutočnosti musí zodpovedať aj jednotný postup pri jeho ochrane, čiže postup spoločný, decentralizovaný a vzájomne koordinovaný. Preto postup žalovaného týmto smerom krajský súd považuje za legitímny.

Podľa vyššie uvádzaných princípov žalovaný pri posudzovaní trestnosti činu a pri ukladaní trestu v zásade prihliada na to, čo je pre páchatel'a (súťažiteľ'a) priaznivejšie (§ 2 a nasl. Tr. zák.).

V danom prípade však žalovaný podľa uvedených pravidiel dôsledne nepostupoval. Jednak porušil pravidlo „zákazu zmeny k horšiemu“, keď zvýšil v napadnutom rozhodnutí pokutu (cca o 40%) členovi skupiny Siemens (str. 166, bod 864).

Taktiež nebolo krajskému súdu zrejmé, prečo žalovaný nezohľadnil argumentáciu účastníkov, ktorým namietali použitý Metodický pokyn o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž najmä s ohľadom na obrat (celkový obrat s daňou), z ktorého bola vypočítaná pokuta. V čase rozhodovania žalovaného bol už účinný aktuálny Metodický pokyn, podľa ktorého východiskom pri určovaní pokuty je obrat (bez daní) dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka a to na vymedzenom priestorovom relevantnom trhu. Preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že aktuálny Metodický pokyn nebolo možné použiť, lebo mohol vychádzať len z Metodického pokynu účinného v čase vydaného prvostupňového rozhodnutia. Rozhodnutie žalovaného tvorí jeden celok s rozhodnutím prvostupňového orgánu a preto žalovaný mohol a bol povinný zohľadniť spôsob výpočtu, ktorý je pre delikventov priaznivejší. Rovnako krajský súd považoval za neprípustné, aby správny orgán pri vydávaní rozhodnutia použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci lebo týmto spôsobom sa stáva nepreskúmateľná.

Pokiaľ ide o namietanú deľbu zodpovednosti medzi členmi jednotlivých skupín (koncerny, materské spoločnosti a dcérske spoločnosti), krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vychádzal zo zásady osobnej zodpovednosti každého z delikventov za konanie, ktorým porušuje zákaz kartelových dohôd avšak v rámci postihu za protiprávne konanie je potrebné v prípadoch, ako je tento, postupovať tak, aby nikto neutrpel ujmu v dôsledku toho, že je súčasťou skupiny (koncernu), ktorá je tvorená viacerými subjektmi pôsobiacimi na trhu, ktorý je zasiahnutý kartelom, ktorého tvorcami sú samotné skupiny (koncerny) - a teda vo výsledku aby nedošlo ku kumulácii pokút, ktorá by diskriminačne zasahovala do majetkovej sféry skupiny (koncernu). Iný postup nemôže byť zákonnou aplikáciou pravidiel správneho trestania v prípade účasti na kartelových dohodách.

Z doloženého administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané skôr hodnotenie dôkazov vo vzťahu k preukázaniu kartelu ako celku v oboch rozhodnutiach, kde sa v zásade nediferencujú dôkazy bezprostredne proti jednotlivým účastníkom ale proti skupinám, ku ktorým títo účastníci patria, pričom konkrétny mechanizmus pre zdôvodnenie zodpovednosti konkrétnych subjektov v rámci jednotlivých skupín (koncernov) neplynie ani z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, ani z administratívneho spisu. Ako príklad krajský súd uviedol kódové označenia a súvisiace listiny, ktoré sa týkali jednotlivých skupín (koncernov) a nie konkrétnych subjektov, prehľady jednotlivých schôdzí, v ktorých sú uvádzaní účastníci za jednotlivé skupiny (koncerny) a nie za jednotlivé subjekty v rámci týchto skupín (koncernov), ako aj zmieňované účasti vo výbore.

Ani z elektronickej korešpondencie nie je možné spoľahlivo identifikovať konkrétny subjekt v rámci skupín. Aj žiadateľ o Leniency vo vzťahu ku skupine „Siemens“ zmieňuje len „spoločnosť Siemens“, ktorá podľa ďalších informácií v Slovenskej republike pôsobí prostredníctvom, napr. dcérskych spoločností.

Z napadnutého rozhodnutia nie je jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie. Z rozhodnutia vyplýva, a žalovaný to vo svojom vyjadrení aj uvádza, že zoberal na zodpovednosť a pokutoval každého, kto sa daného protisúťažného konania zúčastnil. Nie je potom podľa jasné, prečo neboli pokutovaní aj tí, čo sa kartelu zúčastnili na Slovensku, napr. Siemens s.r.o. Ak je však kľúčovým kritériom pre úvahy o zákonnosti a primeranosti pokút ich výška vo vzťahu k obratu, musí byť celkom jasné, či žalovaný berie za základ obraty jednotlivých subjektov alebo obraty skupín, ku ktorým subjekty patria. V oboch prípadoch musí byť zrejmé, že pri ukladaní pokuty žiadnemu zo subjektov nebol jeden a ten istý obrat započítaný dvakrát, a obrat v ktorom konkrétnom období považoval žalovaný za rozhodujúci, čo z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

II.

Včas podaným odvolaním, doplneným podaním z 21.07.2014 žiadal žalovaný, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

V dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, zmätočnosť a nesprávne právne posúdenie veci a je založený na rovnakých zrušujúcich dôvodoch, ako rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2013 sp. zn. 4S/213/09 a zo dňa 14.05.2013 sp. zn. 3S/229/2009, 3S/230/09 a 3S/231/09. Súdne konanie vo veci žalobcu však bolo založené na osobitne podanej žalobe, ktorá nebola spojená do jedného súdneho konania s ďalšími žalobami.

Podľa názoru žalovaného je rozsudok súdu vo vzťahu ku konaniu úradu proti žalobcovi nedostatočne individualizovaný. Krajský súd na jednej strane vyčítal žalovanému, že vykonal hodnotenie k preukázaniu kartelu ako celku a nediferencoval dôkazy smerujúce proti jednotlivým účastníkom a na druhej strane sám svoj rozsudok nijako vo vzťahu k žalobcovi neindividualizuje. Fakt, že krajský súd rozsudkom v inej veci rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k niektorým účastníkom zrušil nie je dôvodom na to, aby bez riadneho odôvodnenia zrušil rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k ďalším účastníkom s poukazom na skôr vydaný rozsudok. Naopak, rozhodnutie súdu by malo byť riadne odôvodnené a riadne by sa malo vysporiadať so všetkými argumentmi žalobcu a žalovaného vzhľadom na to, že rozhodnutie žalovaného bolo zrušené pre nedostatky pri ukladaní pokuty. Krajský súd mal uviesť, v čom videl nedostatky v postupe žalovaného pri uložení pokuty žalobcovi. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, napr. uznesenie z 29.02.2012, sp. zn. 2Sžhu/1/2011 a uviedol, že v prípade právoplatného vrátenia veci na nové konanie nemá žalovaný jasne daný právny názor, ako má vo veci žalobcu ďalej pokračovať.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody, žalovaný v odvolaní poukázal na napadnuté administratívne rozhodnutie, že spoločnosť Siemens AG poskytovala ostatným členom kartelu nadštandardné služby a aj vzhľadom na ekonomickú silu tejto spoločnosti, dobu porušovania a význam funkcie tajomníka kartelu, ktorá je považovaná za priťažujúcu skutočnosť, bolo potrebné rozhodnúť o zvýšení pokuty pre materskú spoločnosť Siemens AG z 50 miliónov Sk (1.659.695,94 €) na 2.987.450,- € (89.999.918,70 Sk). Navyše poukázal na to, že všeobecnú platnosť zákazu reformatio in peius bez výslovného ustanovenia zákona nemožno z pozitívneho práva dovodiť. Zákaz takéhoto postupu nie je zakotvený ani v Správnom poriadku, ani v ZOHS, preto táto zásada v konaní pred úradom neplatí (napr. Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 880/08 z 28.01.2009, v ktorom sa okrem iného uvádza, že pre oblasť správneho trestania nie je možné z ústavnoprávných predpisov odvodiť všeobecný zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech odvolateľa (zákaz reformatio in peius)). Taký zákaz podľa Ústavného súdu Českej republiky (ďalej len „ÚS ČR“) nemožno odvodiť ani z práva na spravodlivý proces, zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ani z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práva a slobôd, ani z čl. 2 ods. 1

Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru. ÚS ČR v tejto súvislosti odkazuje aj na uznávané authority českej právnej vedy ako aj na Judikatúru ESLP. ÚS ČR sa pritom v danom konaní zaoberal práve zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní aplikovaným v Českej republike v čase, keď pravidlo reformatio in peius nebolo v ňom zakotvené, teda rovnakou právnou situáciou ako v čase vydania preskúmaného rozhodnutia úradom.

Žalovaný tiež poukázal na rozhodovacia prax slovenských súdov v tejto súvislosti, a to napr. na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/14/2011 zo dňa 29.02.2012 a sp. zn. 7Sž/110/02 zo dňa 10.12.2002, ktoré sú v súlade s vyššie uvedenými tvrdeniami a v oboch Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) konštatuje, že odvolací orgán môže rozhodnúť aj v neprospech odvolateľa, pričom výslovne uvádza, že v správnom konaní zásada reformatio in peius neplatí.

Pokiaľ ide o aplikovaný Metodický pokyn o ukladaní pokút, žalovaný uviedol, že Rada úradu preskúmavala postup prvostupňového orgánu, ktorý aplikoval právnu úpravu platnú a účinnú v čase jeho rozhodovania. V tejto súvislosti je teda potrebné vyriešiť otázku, či neskoršia právna úprava v oblasti ukladania pokút, účinná v čase rozhodovania Rady úradu, bola pre účastníkov konania priaznivejšia a preto bola Rada úradu povinná na ňu prihliadať v tom smere, ako na to poukazuje krajský súd. Žalovaný zdôraznil, že počas rozhodovania Rady úradu nedošlo k zmene zákonnej úpravy sankcií a kritéria pre ukládanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon, sa nijako nemenili. V roku 2008 bol prijatý nový Metodický pokyn úradu upravujúci ukládanie pokút, ktorý je jeho interným predpisom a ktorý iba bližšie objasňuje ustanovenia zákona a nemôže ísť nad jeho rámec. Metodický pokyn účinný v čase rozhodovania Rady úradu nepriniesol (a ani nemohol priniesť) priaznivejšiu úpravu pri ukladaní sankcií. Navyše obrat, ktorý je základom pre výpočet pokuty, je všeobecne vnímaný ako obrat bez daní. Skutočnosť, že Metodický pokyn z roku 2008 uvedenú skutočnosť expresiss verbis uvádza neznamená, že úrad tak nepostupoval aj do jeho prijatia. Ako dôkaz žalovaný predložil už neúčinnú Smernicu úradu o postupe pri ukladaní pokút č. 5/2003, účinnú od 01.01.2004, ktorá bola nahradená metodickým pokynom z roku 2008, a ktorá neobsahuje žiadne ustanovenia v tom smere, že by bol obrat vnímaný ako obrat s daňou.

Pokiaľ krajský súd vytkol úradu, že použil argumentáciu nezodpovedajúcu reálnemu stavu, žalovanému nie je zrejmé, v čom popis faktorov v tabuľke, ktorá sumarizuje, akou mierou sa jednotlivé zohľadňované faktory podieľali na celkovej výške uloženej pokuty, nezodpovedá reálnemu stavu. V napadnutom rozhodnutí je presne uvedené ako bola pokuta určovaná, t.j. aká suma bola určená za závažnosť, dĺžku konania a poľahčujúce, či priťažujúce okolnosti. Spôsob výpočtu pokuty bol detailne popísaný v rozhodnutí a vychádzal zo zisteného a preukázaného skutkového stavu. Z pohľadu žalovaného spomínaná tabuľka práve sprehladnila to, čo bolo detailne popísané v odôvodnení rozhodnutia. Záver krajského súdu, že argumentácia nezodpovedá reálnemu stavu nie je nijako bližšie zdôvodnený, preto žalovaný túto časť rozsudku považuje za zmätočnú a nepreskúmateľnú, rovnako tak aj záver o tom, že úrad použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci za nesprávne skutkové zistenie.

K časti odôvodnenia rozsudku, že v napadnutom rozhodnutí nie je jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie žalovaný uviedol, že krajský súd potvrdil skutkové zistenia úradu a považoval za dostačujúce dôkazy, ktorými svoje závery úrad podporil, t.j. aj to, že niektoré dôkazy, tak ako uvádza aj krajský súd, nebolo možné rozčleniť tak, aby bolo zrejmé, ktorej konkrétnej spoločnosti zo skupiny, napr. Siemens sa týkajú. Popis, ako sa jednotlivé spoločnosti zúčastnili na dohode je súčasťou odôvodnenia rozhodnutí úradu, ktoré krajský súd potvrdil a preto nedošlo k situácii, že by účastníci nevedeli v čom žalovaný vidí ich zodpovednosť, resp. za aké správanie sú postihovaní.

Žalovaný jednoznačne preukázal účasť všetkých účastníkov konania na dohode obmedzujúcej súťaž, čo krajský súd nijako nespochybnil, a na druhej strane žiaden z účastníkov nijako nepreukázal, že jeho účasť na zakázanej dohode bola iba pasívna, resp. obmedzená. Aj z judikatúry európskych súdov

vyplýva záver, že skutočnosť, že viacerí podnikatelia zohrávali rôzne úlohy v dosahovaní spoločného cieľa neznamená, že neexistoval jednotný protisúťažný cieľ a teda porušenie, a to za predpokladu, že každý podnikateľ prispieval na jeho vlastnej úrovni k dosahovaniu daného spoločného cieľa [Rozsudok Všeobecného súdu 2004 II- vo veci T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00 JFE Engineering Corp. V Komisia Zb. (2004), s. II - 02501, ods. 370].

Napadnuté rozhodnutie dostatočne popisuje pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania vrátane tých, ktorí patria do jednej ekonomickej skupiny, a preto rozhodnutie ani nevytvára priestor pre diskrimináciu. Zodpovednosť účastníkov konania za uzatvorenie a realizáciu protisúťažnej dohody bola vyhodnotená ako rovnaká u všetkých členov kartelu s tým, že v jednotlivých prípadoch boli zohľadnené priťažujúce a poľahčujúce okolnosti. Vo vzťahu k žalobcovi žalovaný zobral na zreteľ tú skutočnosť, že subjekty sú vo vzťahu ekonomickej prepojenosti a nebolo preukázané, že by dcérska spoločnosť konala nezávisle od materskej. V takom prípade existuje zodpovednosť materskej spoločnosti popri zodpovednosti dcérskej spoločnosti.

Žalovanému tiež z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom sa jeho závery ohľadom toho, že účastníkom konania nie je spoločnosť Siemens, s.r.o., majú dotýkať práve žalobcu. Pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré úrad pribral za účastníkov konania a otázku súdu, prečo účastníkom konania nebola aj spoločnosť Siemens, s.r.o., úrad vychádzal z dôkazov predložených v konaní vo vzťahu k jednotlivým spoločnostiam vrátane písomného vyjadrenia leniency žiadateľa, ktoré neobsahovali obvinenia voči tejto spoločnosti.

Žalovaný napokon poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí na viacerých miestach odôvodnenia uvádza, z akého obratu sa pri výpočte pokuty vychádzalo. V bode 819 rozhodnutia je uvedené: „následne Rada úradu účastníkov konania zoradila podľa ich ekonomickej sily, t.j. podľa dosiahnutých celosvetových obrátov za rok 2006, v prípade ekonomických skupín podľa celosvetových obrátov ich členov - jednotlivých účastníkov konania“. V bode 822 sa uvádza, že: „Rada úradu síce na účely stanovenia základnej výšky pokuty za závažnosť prihliadala na ekonomickú silu ekonomickej skupiny, ale výška pokuty bola stanovovaná pre každého člena skupiny - účastníka konania zvlášť vychádzajúc z jeho celosvetového obratu za rok 2006“. V bode 833 sa uvádza, že: „Rada úradu tiež zisťovala, či nedošlo zo strany úradu v prvostupňovom rozhodnutí k prekročeniu zákonom stanovenej hranice pre uloženie pokuty, a to 10% z obratu každého jednotlivého účastníka konania“. V bode 844 sa uvádza, že : „Spoločnosť Siemens namietla, že nie je zrejmé z akého obratu úrad pri stanovovaní pokuty vychádzal, ale pravdepodobne z konsolidovaného obratu skupiny VA TECH, čo bol nesprávny postup, keďže došlo k dvojitému trestaniu jednotlivých navrhovateľov, keďže konsolidovaný obrat skupiny VA TECH zohľadňuje obraty ďalších navrhovateľov. Rada úradu konštatuje, že prvostupňový orgán vychádzal z celosvetového obratu každého jednotlivého účastníka konania za rok 2006, čo bol v tomto prípade správny postup“.

Je zrejmé, že žalovaný prihliadal na to, že niektorí účastníci konania sú súčasťou ekonomických skupín a mal záujem uložiť pokutu v súlade s princípom proporcionality a primeranosti. Pri výpočte pokuty vychádzal z celosvetového obratu každého účastníka konania a preto nemohlo dôjsť, a ani nedošlo k dvojitému započítaniu obrátov.

V ďalšej časti odvolania žalovaný uviedol, že už vo vyjadrení zo dňa 21.07.2014 v súvislosti s uplatnením zásady zákazu reformatio in peius poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžhpu/1/2009 zo dňa 30.12.2013, v ktorom najvyšší súd upozornil na odlišnosti správneho a trestného trestania a na nemožnosť univerzálnej aplikácie všetkých trestných zásad na oblasť správneho trestania. Osobitne upozornil na odlišnosti pri ukladaní sankcií.

Ohľadom aplikácie Metodického pokynu z roku 2008 žalovaný argumentoval, že tento nemohol priniesť „priaznivejšiu právnu úpravu“ pokiaľ ide o ukládanie pokút a nejde ani o priaznivejší výklad právnej úpravy, ale o transparentnenie postupu požívaného žalovaným pri ukladaní sankcií. Metodický pokyn upravujúci ukládanie pokút je iba interným predpisom bližšie objasňujúcim ustanovenia zákona a nemôže

ísť nad jeho rámec. Pri absencii údajov o relevantnom obrate žalovaný je i v zmysle Metodického pokynu z roku 2008 oprávnený použiť iné údaje a okrem toho prihliada pri ukladaní sankcie na postavenie podnikateľa na trhu a na to, aby bol zachovaný optimálny preventívny a represívny účinok ukladanej sankcie. Metodický pokyn z roku 2003 používal odlišnú metodiku výpočtu pokút, avšak nie je možné prísť automaticky k záveru, že by použitie Metodického pokynu z roku 2008 bolo pre žalobcu priaznivejšie. Krajský súd však tieto okolnosti vôbec nevzal do úvahy.

K použitiu tabuľky obsahujúcej prehľad základných kritérií, ktoré sa podieľali na pokutách uložených žalobcom (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“) žalovaný uviedol, že predmetná tabuľka zobrazuje prehľad faktorov podieľajúcich sa na celkovej výške pokuty. Číselné údaje v nej však neslúžili ako podklad pre výpočet pokuty uvedenej vo výroku rozhodnutia, iba sprehľadnili čo bolo uvedené v ďalších častiach rozhodnutia. V druhostupňovom rozhodnutí bolo presne uvedené ako bola pokuta určovaná, t.j. aká suma bola určená za závažnosť, dĺžku konania a poľahčujúce či pritŕžujúce okolnosti. Spôsob výpočtu pokuty bol detailne popísaný v rozhodnutí a vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu.

V časti druhostupňového rozhodnutia „Účastníci konania - zodpovednosť“ popísal žalovaný základné princípy vychádzajúce z judikatúry, na základe ktorých určil zodpovednosť jednotlivých podnikateľov v rámci kartelu a tiež v rámci ekonomických skupín a v predmetnom prípade aplikoval koncept ekonomického nástupníctva a koncept zodpovednosti materskej spoločnosti za konanie dcérskej spoločnosti, ktoré koncepty sú potvrdené judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie a judikatúrou slovenských súdov. Druhostupňové rozhodnutie bolo vo vzťahu k žalobcom dostatočne individualizované, žalovaný ukladal sankciu individuálnym subjektom a nie jednotlivým ekonomickým skupinám, pri ukladaní pokuty postupoval v zmysle kritérií určených zákonom a uložil pokutu za celé obdobie trvania protisúťažného správania. Slovenský právny poriadok neumožňuje uložiť viacerým podnikateľom pokutu, za ktorú by boli zodpovední spoločne a nerozdielne tak, ako tento postup využíva Európska komisia. Individuálne uloženie sankcie každému podnikateľovi však nespôsobilo kumuláciu uložených sankcií. Každému subjektu bola uložená osobitná pokuta, pričom žalovaný vychádzal z informácií o obrate predložených žalobcami podľa § 10 ods. 3 ZOHS. Európska komisia síce používa pri výpočte pokút ukladaných podnikom v rámci jednej ekonomickej skupiny odlišný postup, avšak tento postup neznamená akékoľvek znižovanie sankcie (resp. delenie zodpovednosti) z dôvodu, že sa podniky zúčastnili na porušení v rámci ekonomických skupín. Žalovaný použil taký postup, kde uložená sankcia najlepšie odrážala postavenie podnikateľov na trhu a tak, aby bol dosiahnutý optimálny preventívny a represívny účinok pokuty. Okrem toho judikatúra týkajúca sa kumulácie pokút, na ktorú žalobcovia poukazujú, sa vôbec netýkala ukladania pokút jednotlivým subjektom v rámci ekonomických skupín, ale ukladania sankcií Európskou komisiou v prípade, ak sankciu za obdobné správanie uložila americká súťažná autorita a v prípade uloženia sankcií za viacero deliktov. Žalobcove námietky v tomto prípade však Všeobecný súd zamietol. Nie je zrejmé, aký postup by žalobcovia považovali za spravodlivejší a ani krajský súd v rozsudku neuviedol konkrétne výhrady, resp. návrhy, pokiaľ ide o postup pri ukladaní sankcií.

Na záver uviedol, že v súvislosti s otázkou uplatnenia reformatio in peius poukázal v podaní zo dňa 23.02.2015 na rozsudok Krajského súdu v Brne č. k. 29Af/64/2012-147 zo dňa 26.06.2014, z ktorého vyplýva, že zákaz zmeny k horšiemu nie je v rozpore s princípom právnej istoty a princípom spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 Dohovoru. Z tohto článku a ani z iného článku Dohovoru nie je možné dovodiť, že by členské štáty mali aplikovať zákaz zmeny k horšiemu v konaní o správnych deliktach. Takýto postup nevyplýva ani z doterajšej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Všeobecnú platnosť zákazu reformatio in peius v správnom trestaní nie je možné bez výslovného ustanovenia zákona z pozitívneho práva odvodiť. V tomto podaní tiež uviedol, že žalobca tvrdí, že žalovaný mal v prípade žalobcu aplikovať maximálnu hranicu pokuty vo výške 330.000,- €, keďže žalobca nedosiahol žiadny obrat na území Slovenskej republiky a taktiež, že žalovaný by v zmysle Metodického pokynu z roku 2008 nemohol použiť miesto relevantného obratu údaje o „celkovom obrate“. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ustanovenia § 38 ods. 1, § 10 ods. 3 ZOHS a uviedol, že ustanovenie § 38 ods. 1 ZOHS sa nevzťahuje na prípady, kedy podnikateľ nedosiahol žiadny relevantný obrat, ale na prípady, ak nedosiahol žiadny obrat (čo nebol žalobcov prípad). Aplikuje sa definícia obratu

stanovená v § 10 ods. 3 ZOHS a nie definícia relevantného obratu uvedená v Metodickom pokyne z roku 2008. Ak podnikateľ dosahuje akýkoľvek obrat nad 330,- €, aplikuje sa 10% maximálna hranica z obratu, a to aj v prípadoch, keď podnikateľ žiadny relevantný obrat nedosiahol. Relevantný obrat (obrat /bez daní/ dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka, a to na vymedzenom priestorovom relevantnom trhu) sa v zmysle Metodického pokynu z roku 2008 používa ako základ pre výpočet pokuty (nie pre určenie maximálnej výšky pokuty), avšak v prípadoch, ak podnikateľ nedosiahol žiadny obrat je možné použiť údaje o celkovom obrate, čo je priamo uvedené v Metodickom pokyne.

Dňa 05.06.2015 žalovaný doručil NS SR podanie, v ktorom uviedol, že Krajský súd v Brne sa v rozsudku č. k. 29Af/64/2012-147 vo všeobecnosti vyjadroval ku konformnosti nepoužitia zmeny k horšiemu v správnom konaní s ústavne garantovanými právami. V odôvodnení rozhodnutia poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky z ktorej vyplýva, že pre oblasť správneho trestania nie je možné z ústavnoprávných predpisov dovodiť všeobecný zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech odvolateľa (zákaz reformatio in peius). Zákaz reformatio in peius môžu upravovať špeciálne právne normy, napr. zákon o priestupkoch, ktoré sa však na iné správne delikty nevzťahujú. Tento záver potvrdil aj Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2252/10 zo dňa 23.02.2011 aj pre oblasť ochrany hospodárskej súťaže. Slovenský zákon o ochrane hospodárskej súťaže síce aplikáciu zásady zákazu zmeny k horšiemu nevyklučuje, avšak ani nemá dôvod, keďže správny poriadok jej použitie v správnom konaní neukladá. Závery českých súdov sú preto aplikovateľné i na tento prípad.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odvolanie žalovaného zamietol. S jeho závermi nesúhlasí a podľa jeho názoru je rozsudok vo vzťahu k nemu dostatočne individualizovaný. Nie je mu jasné, ako by individualizácia rozsudku vo vzťahu k žalobcovi mala ďalej vyzerieť. Pochybenia, pre ktoré súd napadnuté rozhodnutie zrušil sú totiž takého charakteru, že žiadnu ďalšiu individualizáciu než aká je obsiahnutá v rozsudku nepripúšťajú.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd pochybil keď vytkol žalovanému, že v rozhodnutí neaplikoval pri zvýšení pokuty v druhom stupni zákaz reformatio in peius, a že je nesprávny aj záver súdu, že žalovaný pochybil, keď pri stanovovaní pokút neaplikoval svoj Metodický pokyn o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž (ďalej len „Metodický pokyn“), pretože stanovenie pokuty podľa Metodického pokynu by bolo pre žalobcu priaznivejšie, tak žalobca k otázke aplikácie zákazu reformatio in peius je toho názoru, že záver súdu v rozsudku je správny a žalovaný mal v tomto prípade zákaz aplikovať. Dôvodom je skutočnosť, že správne konanie pred žalovaným je konaním kvázitrestným, aplikujú sa preto naňho aj zásady trestného práva, vrátane zásady zákazu reformatio in peius. Túto skutočnosť pritom judikoval nielen súd v rozsudku (viď str. 25 a nasl.), ale aj iné súdy, vrátane najvyššieho súdu, napr. v rozsudku sp. zn. 3Sžh/3/2010. V uvedenom rozsudku, ktorý sa týkal konania pred žalovaným v inej veci, Najvyšší súd výslovne konštatoval, že na správne konanie pred žalovaným sa uplatňuje základná zásada trestného práva nulla poena sine lege. Tým potvrdil, že sa na správne konanie pred žalovaným musia aplikovať zásady trestného práva vrátane zásady zákazu reformatio in peius. Ďalej žalobca odkázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžh/208/2010, v ktorom výslovne pripustil aplikáciu zákazu reformatio in peius na správne trestanie v súvislosti s dopravným priestupkom. Napokon odkazuje aj na nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. III. ÚS 392/2010, kde Ústavný súd takisto pripustil aplikáciu tejto zásady v rámci správneho trestania. Judikatúra slovenských súdov, na ktorú odkazuje na str. 6 odvolania žalovaný, naopak nie je v predmetnej veci relevantná, pretože neberie do úvahy kvázitrestný charakter konania pred žalovaným. Jedno rozhodnutie najvyššieho súdu sa týka pozemkového práva (5Sžh/14/2011) a druhé práva stavebného (5Sžh/19/2011). Ten istý záver platí aj pre judikatúru českých súdov zmienenú žalovaným na str. 6 odvolania. Navyše, ako aj sám žalovaný pripúšťa v poznámke 4, správny poriadok v súčasnosti platný v Českej republike (zákon č. 500/2004 Sb.) zákaz reformatio in peius výslovne upravuje. Súčasná právna úprava v Českej republike v oblasti správneho trestania tak výslovne potvrdzuje kvázitrestný charakter správnych konaní, pri ktorých sa ukladá sankcia a aplikáciu

trestných princípov v rámci takýchto konaní. Pokiaľ ide o aplikáciu Metodického pokynu, neobstojí námietka žalovaného, že sa v čase ?ukladania pokuty nezmenila právna úprava ukladania pokút, ktorá by bola pre žalobcu priaznivejšia. Pre aplikáciu zásady priaznivejšej právnej úpravy nie je potrebná výslovná zmena právnej úpravy. Na základe zásady analógie sa tento princíp vzťahuje aj na prípady, kedy sa zmení výklad platnej právnej úpravy na priaznivejší. Vôbec nie je pravdivý záver žalovaného, že Metodický pokyn nezaviedol priaznivejší výklad pravidiel žalovaného pre ukladanie pokút, a že by pri aplikácii tohto pokynu musel žalobcovi uložiť pokutu v podstatne nižšej výške. Metodický pokyn obsahoval podrobnejšie pravidlá, ktorými sa žalovaný musí riadiť pri ukladaní pokút a navyše tieto pravidlá viedli k tomu, že by žalovaný musel žalobcovi uložiť nižšiu pokutu.

Žalobca nesúhlasí ani s námietkou žalovaného, ktorý považuje záver súdu na str. 28 rozsudku o nesprávnom použití tabuľky č. 3 v napadnutom rozhodnutí za nesprávne skutkové zistenie súdu a naopak, so záverom súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí údaje obsiahnuté v uvedenej tabuľke dostatočne nevysvetľuje aj keď na základe zásady presvedčivosti a zrozumiteľnosti správneho rozhodnutia mal jasne vysvetliť, akými úvahami sa pri ukladaní pokuty riadil, akým spôsobom stanovil jej výšku a o čom vypovedajú údaje v tabuľke.

Námietku žalovaného so závermi súdu, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny ako aj to, prečo neboli pokutovaní tí, čo sa kartelu mali podľa správneho spisu zúčastniť na Slovensku, napríklad spoločnosť Siemens, s.r.o., považuje žalobca za najzásadnejšie pochybenie žalovaného a v tejto súvislosti pripomína, že pokiaľ ide o deliktuálnu zodpovednosť, tú nie je možné dovodzovať u koncernu, ktorý nie je právnym subjektom, ale iba u jednotlivých podnikateľských subjektov patriacich k takému koncernu. Pokiaľ ide o dovodenie zodpovednosti u jednotlivých subjektov, ktoré žalovaný pokutoval v napadnutom rozhodnutí, potom je treba za podstatné východisko k dovodeniu zodpovednosti považovať závery Tribunálu napríklad vo veciach DSG (rozsudok zo dňa 29.06.2000, T-234/95), EniChem Anic (rozsudok zo dňa 17.12.1991, T-6/89) a DaimlerChrysler (rozsudok zo dňa 15.09.2005, T- 325/01). Z uvedenej judikatúry vyplýva, že pojem „podnik“ je treba chápať ako pojem označujúci hospodársku jednotku z hľadiska predmetu dotknutého protiprávneho konania, pričom zákaz kartelových dohôd upravený v komunitárnej alebo národnej právnej úprave je treba chápať ako pravidlá aplikovateľné na rozličné hospodárske entity, kde každá takáto entita je tvorená svojbytnou ?organizáciou osobných, hmotných a nehmotných zložiek, ktorá dlhodobo sleduje určitý hospodársky cieľ. Taktiež z aplikovateľnej judikatúry (napríklad rozsudku Tribunálu zo dňa 20.04.1999, PVC II, T-305-307/94) vyplýva, že v rozhodnutí o založení zodpovednosti za kartel treba takúto zodpovednosť smerovať voči konkrétnym subjektom. V rozhodnutí teda musí byť identifikovaný konkrétny subjekt, ktorému bude zodpovednosť za protisúťažné konanie prirátaná. Takýto subjekt je možné nájsť na základe pravidla kontroly v rámci jednotlivých koncernových skupín (viď rozsudok SDEÚ zo dňa 16.11.2000, SCA Holding, C-297/98 PJ). Pri skúmaní zodpovednosti v rámci koncernovej skupiny pritom býva zvažovaná miera priamej a aktívnej účasti jednotlivých spoločností koncernu na posudzovanom protisúťažnom konaní (viď rozhodnutie Európskej komisie vo veci 2006/902 Rubber Chemicals). Komunitárna judikatúra zároveň nevylučuje, aby jednotliví členovia koncernovej skupiny niesli za protisúťažné konanie spoločnú zodpovednosť bez nutnosti akejkoľvek delby tejto zodpovednosti (viď napr. rozsudok SDEÚ zo dňa 06.03.1974, Commercial Solvents, (C-6-7/73). Takýto postup však nemôže znamenať, že zodpovednosť za protisúťažné konanie bude stanovená na kumulatívnom princípe, namiesto toho, aby bola stanovená na princípe solidárnom. Opačný postup by sa totiž odrazil na kumulácii pokút za protisúťažné konanie (viď rozsudok Tribunálu zo dňa 15.06.2005, Tokai Carbon, T-71/03, T-74/03, T-87/03, T-91/03). Z uvedenej judikatúry, teda podľa žalobcu vyplýva, že spôsobov, akými pri stanovovaní zodpovednosti a sankcionovaní protisúťažného konania zohľadniť koncepciu „jednej hospodárskej jednotky“ je niekoľko. Je vždy treba zvoliť taký spôsob, ktorý zodpovedá koncepcii kartelu a zmysluplnému postihu za jeho uzatvorenie. Zároveň však takýto spôsob nesmie byť bezdôvodne diskriminačný k niektorým účastníkom kartelu. V niektorých prípadoch je naozaj nevyhnutné dovodiť konkrétnu mieru účasti každého jednotlivého subjektu na karteli, v iných prípadoch je možné jednotlivé subjekty v rámci jednotlivých podnikateľských skupín považovať iba za nástroj myšlienky kartelu fungujúceho medzi skupinami (koncernami). Potom je možné dovodzovať

zodpovednosť za protisúťažné konanie iba u materských spoločností a nie kumulovať zodpovednosť tak, že bude za účasť v karteli postihnutá nielen materská spoločnosť, ale aj príslušné dcérske spoločnosti, ktoré vôľu materskej spoločnosti v rámci kartelu vykonávali.

Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, na základe akých princípov žalovaný zodpovednosť v rámci jednotlivých podnikateľských skupín, ktoré sa podľa žalovaného mali na protisúťažnom konaní zúčastniť, dovádzal. Dovodenie zodpovednosti jednotlivých subjektov vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia navyše nezodpovedá ani popisu vnútorných štruktúr jednotlivých podnikateľských skupín a postup žalovaného vo vzťahu k jednotlivým podnikateľským skupinám a dovodenie ich zodpovednosti za protisúťažné konanie nie je ani postupom jednotným. Z napadnutého rozhodnutia nie je tiež jasné, prečo žalovaný u niektorých podnikateľských skupín doviedol zodpovednosť nielen materských spoločností, ale aj spoločností dcérskych, zároveň však nepostihol za údajné protisúťažné konanie dcérske spoločnosti so sídlom v Slovenskej republike, ktoré v oblasti PISU podnikajú a mali sa na základe správneho spisu na protisúťažnom konaní v Slovenskej republike zúčastniť, napr. spoločnosť Siemens s.r.o.. Žalobca tak uzatvára, že žalovaný bol povinný v napadnutom rozhodnutí u každého sankcionovaného subjektu uviesť jasné a zrozumiteľné dôvody pre záver o jeho účasti na protisúťažnom konaní a uviesť aj jasné dôkazy pre takýto záver.

Toto konštatovanie platí aj pre prípady, kedy postihnutý subjekt je súčasťou podnikateľskej skupiny, ktorej niektorí členovia sa mali zúčastniť protisúťažného konania šetreného žalovaným. I v takom prípade nie je možné upustiť od popisu, akým spôsobom bola dovodená zodpovednosť za protisúťažné konanie jednotlivých spoločností spadajúcich do takejto podnikateľskej skupiny.

V neposlednom rade žalobca namieta, že pokiaľ ide o dôkazy o údajnom protisúťažnom konaní jednotlivých účastníkov konania, napadnuté rozhodnutie nehovorí o dôkazoch bezprostredne proti jednotlivým účastníkom konania ale o dôkazoch proti podnikateľským skupinám, ku ktorým títo účastníci patria. Rovnako táto skutočnosť preukazuje, že žalovaný rezignoval na preukázanie individuálnej zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania.

K obdobným záverom dospel v identickej veci aj Krajský súd v Brne v rozsudku zo dňa 14.06.2012 č. k. 62Ca 22/2007-2067. Správnosť týchto záverov pritom následne potvrdil aj český Nejvyšší správní soud ČR v rozsudku zo dňa 24.04.2013 č. k. 2Afs 50/2012-241, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť českého súťažného orgánu.

Nesúhlas žalovaného so záverom súdu, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva či pri ukladaní pokuty pokutovaným subjektom nebol jeden a ten istý obrat započítaný dvakrát nie je podľa žalobcu dôvodný. Vysvetlenie poskytnuté žalovaným k tomuto záveru súdu nie je dostatočné.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p.) a po tom, čo deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom orgánov verejnej správy“) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci je rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14.08.2009, ktorým žalovaný rozhodol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom E-Group Operation Agreement for GQ Agreement (EQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určení podnikatelia, medzi inými aj žalobca v čase od 01.01.2000 do 13.12.2000 a od 01.04.2002 do 30.04.2004 koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu GIS na území Slovenskej republiky a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná.

Za toto správanie žalovaný v bode č. 2 výroku napadnutého rozhodnutia pôvodne uloženú pokutu žalobcovi prvostupňovým správnym orgánom vo výške 50.000.000,-SK zmenil a žalobcovi uložil peňažnú pokutu 2.987.450,- €.

Medzi podstatné námietky žalobcu uvedené v odvolaní patrí námietka týkajúca sa aplikácie zásady zákazu reformatio in peius v správnom trestaní.

Treba poznamenať, že aplikáciou zásady zákazu reformatio in peius v správnom trestaní sa už zaoberali súdy vo viacerých rozhodnutiach. Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 33/2004), sp. zn. 7SŽ/110/02 zo dňa 10.12.2002, ktorý vyslovil tento právny názor: „Z dikcie ustanovenia § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní je zrejmé, že odvolací orgán má rozsiahle oprávnenia nielen čo do rozsahu prieskumnej činnosti, ale aj vo vzťahu k spôsobu rozhodnutia o odvolaní. Odvolací orgán pri svojom rozhodovaní nie je viazaný návrhmi odvolateľa. Naopak, zákon mu ukladá povinnosť zrušiť, resp. zmeniť každé nezákonné rozhodnutie, a to aj mimo rámca dôvodov odvolania. Pri zmene rozhodnutia v dôsledku toho môže preskúmané rozhodnutie zmeniť aj v neprospech odvolateľa (t.j. neuplatňuje sa zákaz reformatio in peius), ba dokonca môže rozhodnúť aj nad rámec návrhov odvolateľa (reformatio in melius).“

V tomto prípade išlo o uloženie pokuty za porušenie povinností ustanovených v § 5, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Pôvodne bola prvostupňovým správnym orgánom uložená pokuta vo výške 4.500,-Sk a následne na to bola druhostupňovým správnym orgánom táto pokuta zvýšená na sumu 25.000,-Sk. Z uvedeného vyplýva, že predmetná vec mala taktiež charakter správneho trestania a aj v tomto prípade dospel najvyšší súd k záveru, že sa v správnom trestaní zákaz reformatio in peius neuplatňuje.

Vzhľadom na obsah odsekov 2 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. možno odvodiť, že zákonodarcu uprednostňuje taký postup, aby všade, kde je to možné, odvolací orgán rozhodol vo veci samej. Postup podľa odseku 3 by mal byť preto viac-menej výnimočný. Zmena rozhodnutia je vhodná vždy, keď prvostupňový orgán nesprávne použil hmotnoprávny predpis alebo oprel svoje rozhodnutie o nedostatočne zistený skutkový stav veci (odvolací orgán má podľa odseku 1 povinnosť doplnením konania získať spoľahlivý podklad pre svoje rozhodnutie), ďalej keď prvostupňový orgán neúplne alebo nesprávne zhodnotil vykonané dôkazy (môže spočívať vo vecnom pochybení pri vyvodzovaní záverov v odborných otázkach, napr. chybný výpočet, nesprávne vyhodnotenie technických údajov, ekonomických javov a pod.), alebo keď správny orgán prvého stupňa nerešpektoval pri nezmenených skutkových okolnostiach právny názor (napr. vyslovený v predchádzajúcom odvolacom konaní druhostupňovým orgánom podľa § 59 ods. 3 alebo v súdnom konaní v prípade, keď súd podľa § 250j ods. 2 O.s.p. zrušil aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. Odvolací orgán je povinný zmeniť každé nezákonné rozhodnutie, a to aj v neprospech odvolateľa (pokiaľ to výslovne nevyklučuje osobitný

zákon) alebo aj nad rámec jeho návrhov. To znamená, že jednak môže účastníkovi konania „dať viac“ než sám žiada, jednak môže jeho situáciu v porovnaní s rozhodnutím orgánu prvého stupňa zhoršiť. Táto jeho právomoc vyplýva z cieľa odvolacieho konania, ako i z úlohy odvolacieho orgánu v ňom (jeho rozhodovanie nie je viazané na závery orgánu prvého stupňa, má právomoc samostatne hodnotiť podklady pre rozhodnutie, posudzovať vec po právnej stránke a samostatne rozhodnúť i na základe nových zistených skutočností). (Košíčiarová, S.: Správny poriadok - Komentár s novelou účinnou od 01.01.2004, prvé vydanie, Šamorín, Heuréka, 2004, s. 247, 248).

Vo vzťahu ku správneému procesu má osobitný význam koncepcia práva na spravodlivý proces, ktorej podstatu predstavuje zachovávanie právnych požiadaviek v priebehu konania pred orgánom verejnej moci. Jej pôvodný význam nachádzame v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 6 ods. 1, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne, v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom obvinení. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne. Postupne sa, najmä na základe judikatúry súdov, ktorá nadviazala na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, rozšírilo právne povedomie nielen zamestnancov správnych orgánov, ale aj účastníkov správnych konaní. Koncepciou práva na spravodlivý proces sa spravuje čoraz širší okruh správnych konaní a tiež v praxi je možné sledovať, že ich účastníci sa dovolávajú záruk na spravodlivý proces. A to aj napriek tomu, že konanie, ktoré uskutočňuje správny orgán nemôže byť „spravodlivé(fair)“ v zmysle čl. 6 Dohovoru. Pôvodná myšlienka obsiahnutá v Dohovore poslúžila ako základ pre ďalšie dokumenty Rady Európy, ktoré sa týkajú aj správneho konania. Rezolúcie a odporúčania síce nie sú pre členské štáty Rady Európy záväzné, vyjadrujú však všeobecne uznávanú úroveň ochrany ľudských práv a vyjadrujú, že koncepcia spravodlivého procesu sa má uplatňovať aj na konanie pred správnymi orgánmi. Pritom je však potrebné dbať na to, aby bola zachovaná určitá miera ich zlučiteľnosti so správnym konaním a s jeho charakterom. (Srebalová, M.: Limity aplikácie zásad správneho trestania v praxi. In: Přestupky a řízení o nich z pohledu teorie a praxe, Praha, Policejní akademie ČR, s. 235 - 244.)

V tejto súvislosti je možné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 880/08 zo dňa 28.01.2009, ktorý sa zaoberal aplikáciou zákazu reformatio in peius v správnom trestaní, keď bola ešte v Českej republike rovnaká právna úprava správneho konania ako na Slovensku - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a dospel k záveru, že zákaz reformatio in peius sa v správnom poriadku nenachádzal a túto zásadu nebolo možné analogicky dovodiť na aplikáciu vo veciach správneho trestania. Ústavný súd ČR tiež uviedol, že pre oblasť správneho trestania nie je možné z ústavnoprávných predpisov dovodiť všeobecný zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech odvolateľa. Takýto zákaz nemožno odvodiť ani z práva na spravodlivý proces zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ani z čl. 2 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd ČR taktiež odkázal na publikované doktrínálne názory uznávaných autorít českej právnej vedy, napr. J. Pražák a J. Hoetzel, ktorí uznávali možnosť zmeny v neprospech odvolateľa v prípadoch, keď nebol prvostupňovým rozhodnutím dostatočne chránený verejný záujem.

Rovnako aj Najvyšší správny súd ČR vo svojich rozhodnutiach, napr. č. k. 6As/63/2006-102 zo dňa 20.12.2007, 1As/26/2008-69 zo dňa 18.06.2008 a Krajský súd v Brne rozhodnutím č. k. 29Af/64/2012-147 zo dňa 26.06.2014 dospeli k rovnakému záveru a teda, že zákaz zmeny k horšiemu v neprospech odvolateľa nie je možné pre oblasť správneho trestania dovodiť z ústavnoprávných predpisov, ani z práva na spravodlivý proces zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Taktiež Ústavný súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2252/10 zo dňa 23.02.2011 uviedol, že vo veciach hospodárskej súťaže sa neuplatňuje zákaz zmeny napadnutého rozhodnutia v neprospech odvolateľa garantovaný v novej úprave správneho konania v § 90 ods. 3 zákona č. 500/2004 Sb.

V súvislosti s analógiou v správnom práve, ako jedným z interpretačných postupov, bola doktrína dosť nejednoznačná, čo zhrnul Ústavný súd ČR v náleze Pl. ÚS 21/04 zo dňa 26.04.2005: „Absenci procesní úpravy správního řízení lze rozhodovací činností správních orgánů a judikaturou soudů kompenzovat

použitím analogie. Doktrína zastává ale v této souvislosti velmi nejednoznačná stanoviska. Petr Průcha analogii v obecnosti odmítá: "Pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že použití analogie u nich nepřichází v úvahu, což svým způsobem vyplývá přímo z jejich povahy." (P. Průcha, Správní právo. Obecná část. Brno 2003, s. 70). Zdrženlivý postoj k analogii ve správním právu zastává i Petr Hajn: "analogie jakožto právní institut slouží k vykrývání mezer v právu a uplatní se zejména v právu soukromém. Ve veřejném právu a ve správním řízení si při použití tohoto institutu musíme ukládat značnou rezervovanost." (P. Hajn, Analogie jako právní institut a jako způsob usuzování. Několik poznámek k analogii v právu (nejen) správním. Právník, č. 2, 2003, s. 123). S ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny Milan Kindl formuluje zásadu, dle níž "analogie ve veřejném právu nelze použít v neprospěch toho, kdo vykonavatelem veřejné moci není", z čehož plyne, že "jí může být užito v jeho prospěch" (M. Kindl, Malá úvaha o analogii ve veřejném právu. Právník, č. 2, 2003, s. 133). Obdobné stanovisko zastává i Vladimír Sládeček: "Může se zdát, že prostor pro použití analogie ve správním, resp. veřejném právu je beznadějně omezen či spíše zcela vyprázdněn zakotvením ústavních principů - limitů uplatňování veřejné (státní) moci (zejm. čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny) ..., to však neznamená holou nemožnost její aplikace, byť by se patrně nemělo jednat o úkaz častý .. použití analogie zákona nebo analogie práva ve správním právu (ať již hmotném nebo procesním) přichází v úvahu, jestliže přinese (jednoznačný) prospěch účastníku řízení či právního vztahu správního práva." (V. Sládeček, Obecné správní právo. Praha 2005, s. 130). Dle Vladimíra Vopálky "pokud je úprava nedostatečná, nezbyvá než se opřít podle analogie i o některé instituty správního řádu, pokud to ovšem povaha věci nevyklučuje, a o obecné zásady správního (procesního) práva (D. Hendrych a kol., Správní právo. Obecná část. 5. vyd., Praha 2003, s. 359)."

Analógiou v správnom trestaní sa zaoberal aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku 1As/27/2008-67 zo dňa 16.04.2008 a uviedol: „Použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“.

„Na použitie analógie v správnom trestaní by teda mali existovať tri kumulatívne podmienky: medzera v zákone, použitím analógie neutrpí páchatel' a zároveň jej použitím neutrpí príslušný chránený záujem.“ (Kukliš, L.: Správne trestanie v judikatúre NS SR (súčasný vývoj). In: Správne súdnictvo a rekodifikácia civilného práva procesného. Pôsobnosť a organizácia správneho súdnictva v Slovenskej republike. Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie, Bratislava, Univerzita Komenského v Bratislave, právnická fakulta, 2012, s. 327 - 336.)

Na druhej strane, k aplikácii zásady zákazu reformatio in peius existuje aj odlišná judikatúra súdov, napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 392/2010 zo dňa 08.02.2011, ktorý uviedol: „Konanie pred disciplinárnym súdom upravuje tretia časť zákona o sudcoch a podľa § 150 ods. 2 (Spoločné ustanovenia) tohto zákona sa na disciplinárne konanie primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu (Trestný poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je dodržiavanie zásady zákazu reformatio in peius, ktorá sa podľa názoru ústavného súdu musí dodržiavať nielen v trestných veciach, resp. správnych veciach, ale i v disciplinárnych konaniach vedených proti sudcom ako predstaviteľom nezávislej súdnej moci, ktorým hrozí pozbavenie osobnej slobody, alebo aj iná závažná ujma, napr. zbavenie funkcie sudcu, trestné stíhanie sudcu a pod., keďže na toto konanie sa primerane vzťahujú a aplikujú aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku [kde je táto zásada v súčasnosti premietnutá napr. v ustanoveniach § 195 ods. 1 (pri väzbe) alebo v § 308 ods. 1 a § 322 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku].

Táto zásada má základ už v rímskom práve (Reformatio in peius iudici apelato non licet - porovnaj Digesta 49, 1, 1, pr. - Ulpianus) a je plne aplikovaná aj v súčasnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky. Podstatou tejto zásady je garantovať možnosť (obvineného) napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom bez obáv a rizika, že sa jeho situácia zhorší (Šámal, P. a kolektív: Trestný poriadok,

komentár. II. diel, 5. vydanie. Praha: C. B. Beck, 2005. s. 1959), teda garantovať slobodu odvolacieho práva zaručeného v druhej hlave (siedmy oddiel ústavy) a v dôsledku toho i základného práva na obhajobu. Túto zásadu je potrebné dodržiavať, ako aj aplikovať, pokiaľ možno vždy najširšie a vždy iba materiálne, nie formálne.“

Taktiež de lege ferenda, v zmysle pripravovanej rekodifikácie a nového Správneho súdneho poriadku sa uvažuje, že konanie a rozhodovanie o administratívnych sankciách sa bude riadiť zásadami, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní - zákaz reformatio in peius a beneficium cohesionis, ukladanie trestov pri súbehu správnych deliktov a pri pokračovanom správnom delikte a pod. Konanie vo veciach správneho trestania bude založené na zásade plnej jurisdikcie správneho súdu a revíznej právomoci správnych súdov s možnosťou využitia moderačného práva. V zmysle § 195 Správneho súdneho poriadku správny súd nebude vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby ak pôjde o základné zásady trestného konania, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie a na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania. Z pripravovanej legislatívy je možné badať, že zákonodarca prejavil vôľu zjednotiť judikatúru v tom smere, že aj v správnom trestaní sa majú uplatňovať zásady trestného práva. Týmto má pravdepodobne za cieľ, z hľadiska zrejmej rôznorodosti praxe, prispieť k jej zjednoteniu.

Z historického hľadiska už v prvom správnom poriadku platnom na území bývalej Československej republiky vládneho nariadenia č. 8/1928 Zb. o konaní vo veciach patriacich do pôsobnosti politických úradov (správne konanie) bolo v ustanovení § 81 ods. 2 uvedené: „Ve věci, na jejímž konečném vyřízení není veřejný zájem zúčastněn, jest odvolací úřad, pokud není jinak stanoveno, vázán návrhem odvolání a může změnit rozhodnutí v neprospech odvolatele jen k odvolání odpůrcovu souběžně projednávanému.“ To znamená, že v neprospech odvolateľa bolo možné rozhodnúť len s ohľadom na verejný záujem. Judikatúra bývalého Najvyššieho správneho súdu vykladala možnosť zmeniť rozhodnutie v neprospech odvolateľa reštriktívne.

Pri uvažovaní o aplikácii zásad trestného práva vo veciach správneho trestania, konkrétne v tomto prípade aplikácie zásady zákazu reformatio in peius, je potrebné vziať do úvahy aj Engelové kritériá v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Engel a ďalší v. Holandsko č. 5100/71 zo dňa 08.06.1976), ktoré boli formulované vo vzťahu k posudzovaniu „trestného obvinenia“ a záruk spravodlivého procesu, ktorými sú kvalifikácia deliktu podľa vnútroštátneho práva, povaha deliktu z hľadiska chráneného záujmu a účel ukladanej sankcie a jej závažnosť.

Z hľadiska prvého kritéria, a teda kvalifikácie deliktu vo vnútroštátnom práve - správny delikt týkajúci sa zákazu uzavretia dohody obmedzujúcej súťaž je upravený v § 4 ZOHS, ktorého sankcionovanie je upravené v § 38 ods. 1 ZOHS, a teda uvedené konanie nie je v slovenskom právnom poriadku definované ako trestný čin.

Druhé kritérium - povaha deliktu. V tejto súvislosti je potrebné vysporiadať sa s otázkami, či je právna norma adresovaná všetkým alebo len určitej skupine ľudí so špecifickým postavením. V danej veci je právna norma uvedená v § 4 ZOHS adresovaná podnikateľom. Podnikateľom na účely tohto zákona je podnikateľ podľa osobitného predpisu (§ 2 Obchodného zákonníka) a ďalej fyzická a právnická osoba, ich združenie a združenie týchto združení, ak ide o ich činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku (§ 3 ods. 1 ZOHS). V zmysle tohto kritéria možno vyvodiť, že právna norma zakazujúca uzatváranie dohôd, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže je adresovaná len špecifickému okruhu ľudí, a teda podnikateľom. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (príp. aj pôvodnej Európskej komisie pre ľudské práva) vyplýva, že takéto špeciálne postavenie bolo priznané napr. vojakom (Engel a ďalší v. Holandsko), advokátom (Brown v. Spojené kráľovstvo, rozhodnutie č. 38644/97 zo dňa 24.11.1998), štátnym úradníkom v širšom zmysle slova (Kremzow v. Rakúsko, rozhodnutie č. 16417/90 zo dňa 07.11.1990), lekárom (Wickramsinghe v. Spojené kráľovstvo, rozhodnutie č. 31503/96 zo dňa 09.12.1997).

Z hľadiska povahy deliktu je potrebné vysporiadať sa aj s tým, keďže podstatou v danej veci je otázka

sankcie - pokuty, či účel sankcie, ktorá sa ukladá za správny delikt je preventívno-represívny alebo či má reparačnú povahu. Pokuta je principiálny nástroj na vynucovanie súťažného práva a na zabezpečenie nápravy. Cieľom pokuty uloženej Protimonopolným úradom SR za porušenie zákazu uzatvárania dohôd obmedzujúcich súťaž je na jednej strane zabezpečiť ukončenie protisúťažného správania a potrestať porušovateľa (represívny účinok), zabrániť recidíve (preventívny účinok) a donútiť páchatel'a - porušovateľa, rešpektovať zákon. Uložená sankcia však neplní preventívny účinok len voči účastníkovi konania, ale prispieva tiež k všeobecnému rozširovaniu súťažného povedomia a súťažnej kultúry aj vo vzťahu k ďalším podnikateľom. Pri ukladaní pokuty Protimonopolný úrad SR posudzuje závažnosť a dĺžku trvania porušovania zákona. Pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dohoda, ktorá bola predmetom správneho konania patrí už svojou povahou medzi najzávažnejšie typy porušenia súťažných pravidiel. Aj rozhodovacia prax európskych súdov potvrdila, že horizontálnu dohodu obmedzujúcu súťaž takého charakteru, aká bola predmetom správneho konania, je možné považovať za veľmi závažné a škodlivé porušenie už na základe povahy takéhoto porušenia bez potreby skúmania konkrétnych dopadov na trh, keďže ide o druh porušenia, ktorý naruša súťaž v jej hlavných parametroch.

Tretie kritérium - prísnosť sankcie, ktorá môže byť v danom prípade uložená. To znamená, že treba posudzovať nie reálne uloženú sankciu, ale tú ktorú je možné za tento správny delikt uložiť.

Z doposiaľ uvedeného je zrejmé, že nie je možné jednoznačne určiť, či sa má v správnom trestaní uplatňovať zásada trestného práva zákazu reformatio in peius, ale v každom jednotlivom prípade je potrebné zvážiť všetky osobitosti danej veci.

V prejednávanej veci senát odvolacieho súdu preskúmal napadnuté administratívne rozhodnutia a dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď napadnutým rozhodnutím rozhodol o zvýšení pokuty pre žalobcu po tom, čo dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán nedostatočne zohľadnil príťažujúcu skutočnosť a to, že žalobca plnil funkciu tajomníka kartelu, čo malo pre fungovanie a chod kartelu značný význam. Žalobca ostatným členom kartelu poskytoval zakódované mobilné telefóny a platil im náklady na komunikáciu. Európsky tajomník kartelu taktiež sprostredkoval komunikáciu medzi európskymi účastníkmi kartelu a komunikoval v mene európskych podnikateľov s japonským sekretárom. Žalobca mal taktiež vyhotoviť písomnú formu kartelovej dohody - Dohody GQ a Dohody GQE, na ktorej sa jej zakladatelia dohodli. Všetky uvedené skutočnosti žalovaný vyhodnotil ako príťažujúce a dospel k záveru, že pokuta uložená prvostupňovým správnym orgánom nebola dostatočná, a preto rozhodol o zvýšení pokuty pre materskú spoločnosť - žalobcu z 50 miliónov SK (1.659.695,94 €) na 2.987.450,- € (89.999.918,70 Sk).

Senát odvolacieho súdu pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vzal do úvahy aj judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý trestný charakter vnútroštátnych sankcií posudzuje autonómne, najmä pomocou Engelových kritérií (uvedené kritériá boli ďalej rozvinuté judikaturou Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. rozsudok vo veci Öztürk v. Nemecko zo dňa 21.02.1984 č. 8544/79, rozsudok vo veci Ziliberberg v. Moldavsko zo dňa 01.02.2005 č. 61821/00, rozsudok vo veci Jussila v. Fínsko zo dňa 23.11.2006 č. 73053/01). S ohľadom na oblasť hospodárskej súťaže a trestný charakter týchto deliktov nie je judikatura ESĽP jednoznačná. Senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie vo veci OOO Neste St. Petersburg a ďalší v. Rusko, rozhodnutie č. 69042/01 zo dňa 03.06.2004, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že opatrenie majúce za cieľ odstrániť nežiaduce obmedzenie hospodárskej súťaže nie je trestným obvinením. Uvedené rozhodnutie však v sebe zahŕňa špecifický charakter ruskej legislatívy týkajúcej sa súťažného práva. Rozhodnutie vo veci Lilly France S.A. v. Francúzsko, zo dňa 03.12.2002 č. 53892/00 však vyjadruje opačný názor, ktorý spočíva v dôsledku charakteru sankcie, ktorej cieľom bolo nielen napraviť nežiaduci stav, ale aj trestať. V zmysle § 38 ods. 1 ZOHS v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného je možné za porušenie ustanovení zákona, sankcionovaných v napadnutom rozhodnutí, uložiť pokutu do výšky 330.000,- € alebo 10% z obratu. Vzhľadom na výšku možnej sankcie nie je možné namietat tomu, že by sankcie za spáchanie uvedeného správneho deliktu nemali závažný charakter. V tejto

súvislosti je však potrebné prihliadať aj na to, že Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje medzi tzv. „tvrdým trestným právom“, kde ide o obvyklé trestné konanie proti fyzickej osobe s vysokým stupňom spoločenskej nebezpečnosti, za ktoré môže byť uložený aj trest odňatia slobody a medzi „ostatnými deliktami“, medzi ktoré Európsky súd pre ľudské práva zaradil aj porušenie súťažného práva, pri ktorých nie je nevyhnutné uplatňovať trestnoprávne záruky v plnom rozsahu (bližšie pozri: Petr., M.: K povaze řízení ve věcech hospodářské soutěže. Antitrust. 2/2010). K obdobnému záveru dospela aj generálna advokátka Eleanor Sharpston vo svojom návrhu vo veci C-272/09 P KME Germany AG a spol. proti Komisii: „Hoci teda konanie týkajúce sa uloženia pokút v prejednávanej veci patrí na účely EDLP (a Charty) do oblasti trestného práva, súhlasím s tým, že, ako sa uvádza v rozsudku Jussila, toto konanie sa odlišuje od tvrdého jadra trestného práva; v dôsledku toho sa trestnoprávne záruky nebudú nevyhnutne uplatňovať v celom rozsahu.“

Z vyššie uvedeného vyplýva, že značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. To však neznamená, že sa v rámci správneho trestania majú aplikovať úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Trestné konanie a správne trestanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých by bolo možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Uvedené platí aj na zásadu zákazu reformatio in peius v správnom trestaní, pričom v trestnom konaní má svoje stále miesto. V správnom trestaní neplatí táto zásada neobmedzene (najmä s ohľadom na § 59 Správneho poriadku, cieľov odvolacieho konania, ako i z úlohy odvolacieho orgánu, ktorého rozhodovanie nie je viazané na závery orgánu prvého stupňa a je oprávnený samostatne hodnotiť podklady pre rozhodnutie atď.), ale je potrebné v každom jednotlivom prípade zohľadniť všetky skutočnosti aj s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúru súdnych inštitúcií Európskej únie.

Aj v Odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 členským štátom o správnych sankciách sú uvedené nasledovné zásady: zásada zákonnosti (sankcie, ktoré je možné uložiť, ako aj okolnosti, za ktorých môžu byť uložené musia byť stanovené zákonom), zásada retroaktivity (žiadna správna sankcia nemôže byť uložená za konanie, ktoré v čase, keď sa stalo, nebolo v rozpore s platným zákonom; tam, kde v čase, keď sa stal skutok, bola platná miernejšia sankcia, nemôže byť uložená prísnejšia sankcia, ktorá bola zavedená neskôr; zavedenie miernejšieho represívneho ustanovenia, ktoré vstúpilo do platnosti potom čo sa stal skutok, má byť na prospech osoby, ktorej správny orgán zamýšľa uložiť sankciu), zásada ne bis in idem (osoba nemôže byť správne potrestaná dvakrát za ten istý skutok, na základe toho istého zákona alebo zákonov chrániacich ten istý spoločenský záujem; ak ten istý skutok umožňuje začať konať dvom alebo viacerým správnym orgánom, na základe ustanovení chrániacich rôzne spoločenské záujmy, každý z týchto orgánov musí vziať do úvahy každú sankciu predtým uloženú za ten istý skutok), zásada rýchlosti konania (každé konanie správneho orgánu namierené voči správaniu, ktoré je v rozpore s platným právom, má byť uskutočnené v primeranom čase; ak správny orgán začal konanie, ktoré môže vyústiť do uloženia správnej sankcie, mal by konať primerane rýchlo vzhľadom na okolnosti prípadu), zásada ukončenia každého konania rozhodnutím (každé konanie, ktoré môže mať za následok uloženie správnej sankcie, ktoré bolo začaté vo vzťahu k osobe, má vyústiť do vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí), dodržiavanie procesných záruk (popri princípoch spravodlivého správneho konania zakotvených v Rezolúcii (77) 31, ktoré zastrešujú správne konanie, by sa mali vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej; mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci, ako aj tvrdosť sankcie, ktorá mohla byť uložená; osoba, príp. jej zástupca má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej; má dostať možnosť vyjadriť sa predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie; správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá. So súhlasom dotknutej osoby a v súlade so zákonom, v prípadoch menšej dôležitosti je možné upustiť od zásad stanovených v ods. 1, ak by tieto mohli byť prekážkou pri peňažných trestoch. V každom prípade, ak má dotknutá osoba námietky voči navrhovanej sankcii, musia sa dodržať všetky zásady stanovené v odseku 1), vyšetrovacía zásada (bremeno dôkazu je na správnom orgáne), zásada prieskumu administratívnoprávnych rozhodnutí nezávislými súdmi (akt, ktorým sa ukladá sankcia má byť, v záujme dodržiavania zákonnosti, preskúmateľný na základe zákona

nezávislým a nestranným súdom). Senát najvyššieho súdu uvádza, že všetky zásady uvedené v predmetnom Odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a aplikujú sa aj v oblasti správneho trestania. V predmetnom Odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy sa nenachádza požiadavka na to, aby sa pomocou analógie aplikovali na oblasť správneho trestania bez výhrad všetky ustanovenia týkajúce sa trestného práva.

Záverom je potrebné podotknúť, že zásadu zákazu reformatio in peius v správnom trestaní nie je možné bez všetkého aplikovať, ale ani a priori vylúčiť, uvedené záleží od posúdenia konkrétnych okolností prejednávaneho prípadu. Druhostupňový správny orgán musí dostatočne prípadné zvýšenie sankcie oproti prvostupňovému správne rozhodnutiu odôvodniť a zvážiť všetky skutkové okolnosti. Keďže zásada zákazu zmeny k horšiemu nie je výslovne v Správnom poriadku upravená, je potrebné pri jej analogickom použití aplikovať taký výklad, ktorý nebude na ujmu účastníka konania, avšak ani na ujmu ochrany hodnôt, v ktorých spočíva príslušný chránený verejný záujem. V danom prípade verejný záujem spočíva v tom, že dohody obmedzujúce súťaž prinášajú výhody výlučne jej účastníkom a poškodzujú konkurenciu a následne aj konečného spotrebiteľa, čo nie je v trhovej ekonomike. Zásada zákazu reformatio in peius má slúžiť najmä na to, aby účastníci správneho konania mohli bez obáv zo zhoršenia svojej situácie využiť právo na podanie opravného prostriedku. Avšak podľa názoru odvolacieho súdu, aplikácia tejto zásady v správnom konaní bez obmedzenia, a to ani pri ochrane verejného záujmu (napr. aj v prvom správnom poriadku - vládnom nariadení č. 8/1928 Zb. o konaní vo veciach patriacich do pôsobnosti politických úradov (správne konanie) bolo možné zmeniť rozhodnutie v neprospech odvolateľa, ak bol na danej veci verejný záujem) by bola v rozpore s úlohou odvolacieho orgánu, ktorého rozhodovanie nie je viazané na závery orgánu prvého stupňa. V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na kontradiktórnosť trestného konania, kde takýto verejný záujem chráni prokurátor, ktorý sa má možnosť odvolať a tak dosiahnuť uloženie prísnejšieho trestu pre páchatel'a, ak je to potrebné. V správnom konaní v rámci správneho trestania takáto možnosť odvolania sa prokurátora odpadá, a preto jedine správny orgán druhého stupňa môže v tomto prípade ochrániť verejný záujem.

K záveru, že v oblasti súťažného práva nie je a priori zmena k horšiemu druhostupňovým správnym rozhodnutím vylúčená dospel senát odvolacieho súdu aj v súvislosti s rozsudkom Súdu prvého stupňa (druhá komora) z 12. decembra 2007 v spojených veciach T-101/05 a T-111/05 BASF AG a UCB SA proti Komisii Európskych spoločností, v ktorom došlo k zvýšeniu pokuty účastníkovi kartelovej dohody Súdom prvého stupňa. Rovnaký záver konštatovala aj generálna advokátka Eleanor Sharpston vo svojom návrhu vo veci C-272/09 P KME Germany AG a spol. proti Komisii v bode 16, že Súdny dvor bude mať neobmedzenú právomoc v zmysle článku [229 ES/261 ZFEÚ] pri revízii rozhodnutí, ktorými Komisia stanovila pokutu alebo periodickú penalizačnú platbu; môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo periodickú penalizačnú platbu.

Treba zdôrazniť, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i právna istota a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje potom i zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie“.

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok sp. zn. 8Sžpu/4/2013 zo dňa 26.02.2015, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke najvyššieho súdu, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Medzi účastníkmi nebolo sporné, že došlo k vzniku zakázanej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorej sa zúčastnil aj žalobca, nakoľko tieto skutočnosti boli preukázané v niekoľkých konaniach pred EK, ako aj v rozsudkoch Všeobecného súdu EÚ (pôvodne SPI) č. T-122/07 až T-124/07 z 03.03.2011 vo veciach Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co.

KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA a Nuova Margini Galileo SpA proti Európskej komisii. Napokon samotný krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Sporným zostal postup žalovaného pri určovaní výšky pokuty, pri ukladaní ktorej podľa názoru krajského súdu žalovaný porušil pravidlo zákazu zmeny k horšiemu, nezohľadnil námietky žalobcu voči použitiu Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokuty, ktorý by bol pre žalobcu priaznivejší najmä s ohľadom na obrat, použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu, nezdôvodnil jasne pomer zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, čo môže vyvolať pocit diskriminácie, neobjasnil, prečo nepokutoval aj iných podnikateľov, ktorí sa na Slovensku kartelu zúčastnili, napr. Siemens s.r.o. a napokon že z rozhodnutia vôbec nebolo zrejmé, obrat v ktorom rozhodnom období žalovaný považoval u jednotlivých účastníkov za rozhodujúci, a či jeden a ten istý obrat nebol účastníkom započítaný dvakrát.

K námietke žalovaného v odvolaní o tom, že vo svojom rozhodnutí nezohľadnil námietky žalobcu voči použitiu Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokuty, ktorý by bol pre žalobcu priaznivejší najmä s ohľadom na obrat, musel odvolací súd súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že kritériá pre ukládanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon, v tomto prípade zákon č. 136/2001 Z. z. v znení zákona č. 465/2002 Z. z. (ZOHS) sa nijako nemenili.

Podľa § 38 ods. 1 ZOHS Úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 5, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10% z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 10 000 Sk alebo, ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčísliť, pokutu do 10.000.000 Sk.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.09.2002, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.04.2004, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 31.05.2009, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Z uvedeného je zrejmé, že ustanovenia ZOHS ohľadom výpočtu výšky sankcie sa v rozhodnom období roku 2008 nemenili, naopak, od prijatia ZOHS až do 30.06.2014 bola právna úprava § 10 ods. 3 ZOHS nezmenená. Z rozsudku krajského súdu nevyplýva, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaný použil pri ukladaní pokuty pre žalobcu ako východiskovú sumu celkový obrat (s daňou) za rok 2006. Tento dôkaz nepredložil ani žalobca, keď vo svojej žalobe tvrdí, že žalovaný mal použiť preňho menej prísny postup pre uloženie pokuty a mal vychádzať z výšky dane z obratu za rok 2006 bez dane. Naopak, z predloženej Smernice č. 5/2003 o postupe ukládania pokút, účinnej v čase, kedy prvostupňový správny orgán vydal prvostupňové rozhodnutie nevyplýva, že by obrat, z ktorého má byť vypočítaná výška uloženej pokuty podľa § 10 ods. 3 ZOHS mal byť obratom aj s daňou. Ani vyhláška č. 269/2004 Z. z. o výpočte obratu, ani Smernica č. 5/2003 nehovorí o obrate (s daňou), ako to v rozsudku uvádza krajský súd. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu Metodický pokyn účinný v čase rozhodovania žalovaného nepriniesol priaznivejšiu úpravu pre žalobcu pri ukladaní sankcií.

Pokiaľ ide o tvrdenie krajského súdu o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu neprípustnosti argumentácie, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci, s poukazom na tabuľku č. 3 „Výpočet pokuty“ a

taktiež z dôvodu, že žalovaný nezdôvodnil jasne pomer zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, a že z rozhodnutia vôbec nebolo zrejmé, obrat v ktorom rozhodnom období žalovaný považoval u jednotlivých účastníkov za rozhodujúci, s týmto názorom sa najvyšší súd nestotožňuje.

Výpočtu pokuty sa žalovaný venuje na stranách 153 až 170 napadnutého rozhodnutia, celkom v 93. bodoch, pričom konkrétne žalobcu, okrem všeobecných častí, v ktorých žalovaný objasňuje základné princípy trestania a dôvody uloženia sankcií jednotlivým účastníkom kartelu a ekonomickým skupinám, sa týkajú najmä body č. 860 - 864.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v tejto časti rozhodnutia sa žalovaný podrobne venuje popisu protisúťažného konania a jeho následkov v súvislosti s uložením pokuty nielen vo vzťahu k jednotlivým ekonomickým skupinám a v závislosti od ich celkovej ekonomickej sily, ale aj jednotlivým účastníkom týchto skupín a ich celosvetovému obratu (najmä body 819, 820, 822, 823, 827 a 829 rozhodnutia) a žalobca bol zaradený do najsilnejšej skupiny. Z rozhodnutia je nad všetky pochybnosti zrejmé, že obrat sa týkal roku 2006 a išlo o obrat celosvetový. Tabuľka č. 3 je súčasťou tohto odôvodnenia výpočtu výšky pokuty, a preto z konštatovania krajského súdu o tom, že táto nezodpovedá reálnemu stavu veci, nie je možné vyhodnotiť, čo tým vlastne krajský súd mal na mysli.

Taktiež krajským súdom konštatované chýbajúce zdôvodnenie, prečo žalovaný nepokutoval aj iných podnikateľov, ktorí sa na Slovensku kartelu zúčastnili, napr. Siemens s.r.o., ktorému chýbajú logické súvislosti, je vo vzťahu k žalobcovi irelevantné, nakoľko predmetom tohto konania je, z dôvodov uvedených vyššie, len skúmanie protisúťažného správania sa žalobcu.

Preto aj námietku žalovaného k tejto časti rozsudku krajského súdu považuje odvolací súd za dôvodnú.

V kontexte vyššie uvedeného možno potom dospieť k záveru, že rozhodnutie žalovaného je rozsiahle a podrobné, žalovaný na 171 stranách vymenúva a vyhodnocuje jednotlivé námietky uvedené v rozklade proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, vznesené, okrem iných účastníkov, aj žalobcom, posudzuje ich opodstatnenosť a podrobne sa s každou jednou vysporadúva, pričom podrobne vysvetľuje svoje postupy aj pri ukladaní pokuty žalobcovi.

Odvolací súd sa nestotožnil so závermi krajského súdu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zrozumiteľné, riadne a dostatočne odôvodnené a v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom a relevantnou judikatúrou vnútroštátnych súdov, rovnako ako aj s európskou legislatívou a judikatúrou SD EÚ a Všeobecného súdu (predtým SPI).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného vyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 220 O.s.p. zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.) a žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný náhradu trov konania nepriznal a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.